

Arrest

nr. 105 446 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 juli 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 september 2008 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een visum type D om zijn moeder te vervoegen die in België verblijft. Hij werd in het bezit gesteld van een visum gezinshereniging (type D), geldig van 7 december 2009 tot 6 maart 2010.

1.2. Op 12 augustus 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.3. Op 31 mei 2012 werd de burgemeester van de stad Antwerpen gevraagd om te onderzoeken of er nog sprake is van samenwoning van verzoeker en zijn moeder, I.S.

1.4. Op 26 juli 2012 nam de gemachtigde van de federale staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4 §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O.

Voorna(a)m(en): M.

Nationaliteit: Nigeria (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

- de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°);

-de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°)

De moeder van betrokkene (mevrouw I.S.) verklaarde door middel van haar schrijven d.d. 31 .05.2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen werkelijk gezinsleven meer heeft met haar zoon, de heer O.M., dat zij op heden samenwoont met de heer C.F. op een ander adres, en dat zij er enkel nog voor zorgt dat haar zoon M. eten en drinken in huis heeft. Tevens wenst de moeder van betrokkene uitdrukkelijk dat haar zoon naar Nigeria terugkeert naar zijn biologische vader om daar zijn toekomst op te bouwen.

Uit de resultaten van het socio- economisch onderzoek dat de dienst Gezinshereniging opvroeg dd. 31.05.2012 blijkt dat betrokkene, conform artikel 11, paragraaf 2, voorlaatste lid, waarmede de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beslissing, om een einde te stellen aan het verblijf van een vreemdeling rekening dient te houden,'

• Zijn broer (s) , zus (sen) en vader zich in zijn land van herkomst (Nigeria) bevinden en hij ondermeer nog contact met zijn vader heeft.

• Zijn schoolresultaten niet goed zijn, de commentaar van het schoolrapport dd. april 2012 luidt dat betrokkene zijn leerkrachten bedreigt, dat hij niet in staat is zich te gedragen en regels en afspraken na te leven en zich te gedragen, weinig inzet heeft, op straat wil gaan vechten, en regelmatig afwezig is. Voor de vakken lichamelijke opvoeding, algemene vorming, elektriciteit behaalde hij een onvoldoende.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op:

"Schending van het art. 1 van de Vreemdelingenwet;

Schending van het art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

Schending van het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden;

Manifeste beoordelingsfout."

Verzoeker betoogt als volgt:

"4.1.1.

Conform art. 1 Vreemdelingenwet worden de aangelegenheden met betrekking tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen door de Minister uitgeoefend.

Ook middels art. 1 van het KB dd. 08/10/1981 betreffende het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt bepaald dat deze bevoegdheden door de Minister worden uitgeoefend.

4.1.2.

Evenwel wordt in het art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden gesteld dat de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie de voogdijbevoegdheid heeft over de Dienst Vreemdelingenzaken.

4.1.3.

De Raad van State heeft echter geoordeeld in het arrest met n° 218 951 dd. 19/04/2012 :

«*Considérant qu'il ressort de la requête que le recours est plus spécialement dirigé contre les articles 5 et 8 de l'Arrête royal de 20 septembre 2009 modifiant l' Arrêté royal du 14 janvier 2009 fixant certaines attributions ministérielles attaqué ; que ces dispositions (...), respectivement à l'attribution, notamment au Secrétaire d' Etat à la Politique de migration et d'asile, de la compétence de « tutelle » à l' égard de l' Office des étrangers, du Commissariat général aux réfugiés et aux apatrides et du Conseil du Contentieux des étrangers, et à la prise d'effet de l' arrêté royal attaqué, ne s' appliquent nullement ni n'ont vocation à s' appliquer à la requérante ; que la compétence de « tutelle » ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers en tant que tels, de sorte que la requérante, fût-elle ressortissante étrangère, ne risque pas non plus d'en subir, directement ou indirectement, les effets; »*

4.1.4.

Mutatis mutandis dient dezelfde redenering te worden toegepast.

Het KB van 08/01/2012 heeft het KB van 14/01/2009 vervangen.

Dat de voogdijbevoegdheid van de Staatssecretaris zoals vervat in art. 15 van het KB dd. 08/01/2012 vreemd is aan deze met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bijgevolg zijn noch de Staatssecretaris, noch de gemachtigde bevoegd om individuele beslissingen te nemen inzake aangelegenheden met betrekking tot het grondgebied, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

4.1.5.

Dat de bestreden beslissing derhalve onwettig is."

2.2. Artikel 1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van deze wet wordt verstaan onder:

(...) 2° de Minister: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 1, 1° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

"Voor de toepassing van dit koninklijk besluit wordt verstaan onder:

1° de Minister: de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot zijn bevoegdheid heeft;"

Bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 werd mevrouw M. De Block benoemd tot staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de minister van Justitie.

Artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie, is bevoegd voor wat betreft de voogdij over :

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers."

2.3. De bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepaalt onder meer het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *“Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht”*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *“Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

2.4. Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 8 januari 2012 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding. Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet betwist worden dat deze dienst belast is met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het blijkt alleszins uit het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe gehanteerd te worden dat een staatssecretaris net als een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft. Als ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheden krijgen om beslissingen te treffen in het kader van welbepaalde bepalingen van de Vreemdelingenwet dan gaat het over bevoegdheden waarover de staatssecretaris beschikt (cf. C.E., n° 222.580 du 21 février 2013). Dat de staatssecretaris bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen blijkt ook uit haar titulatuur.

2.5. In het door verzoeker aangehaalde arrest nr. 218.951 van 19 april 2012 van de Raad van State werd in hoofdorde geoordeeld dat de betrokken vreemdeling geen belang heeft bij het aanvechten van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden, omdat de betrokken artikels *“ne s'appliquent nullement ni n'ont la vocation à s'appliquer à la requéranté”*. Verzoeker interpreteert vervolgens de – overtollige – overweging in dit arrest *“que la compétence de ‘tutelle’ ainsi visée est en outre étrangère à celles relatives à l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers”* als dat de Raad van State zou geponeerd hebben dat als een minister/staatssecretaris de voogdij heeft over bepaalde diensten, dit niet wil zeggen dat hij/zij bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft, maar dit kan als dusdanig niet worden afgeleid uit het arrest. Deze overweging dient namelijk in lijn gelezen te worden

met wat er in hoofddeorde staat in het arrest, en duidt er derhalve op dat algemene bepalingen tot regeling van bevoegdheden van een minister en een staatssecretaris geen uitstaans hebben met individuele beslissingen inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de vreemdeling in kwestie geen belang heeft bij de vernietiging van de artikelen 5 en 8 van het koninklijk besluit van 20 september 2009 tot wijziging van het koninklijk besluit van 14 januari 2009 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden.

2.6. Bijgevolg kan dus worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan eveneens op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar, voor zover de Vreemdelingenwet dit toelaat.

2.7. In casu werd de bestreden beslissing getroffen door de gemachtigde van de minister c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, meer bepaald door R.C., attaché. Dit vindt zijn grondslag in artikel 11, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister c.q. de staatssecretaris die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

2.8. Er blijkt derhalve concluderend niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen met miskenning van artikel 1 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van het Vreemdelingenbesluit of artikel 15 van het koninklijk besluit van 8 januari 2012. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te besluiten dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.9. Verzoeker beroept zich in zijn tweede middel op :

*“Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting ;
Schending van de art. 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel ;
Schending van art. 8 E.V.R.M.;
Schending van art. 3 E.V.R.M;
Manifeste beoordelingsfout”.*

Verzoeker betoogt als volgt:

“4.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het verblijfsrecht van de verzoeker ingetrokken om volgende redenen:

“De betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1”).

De betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°)”

4.2.2.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst naar een brief van de moeder van de verzoeker, mevrouw [S.I.], dd. 31 mei 2012.

Er dient opgemerkt te worden dat de inhoud van deze brief slechts een momentopname betreft en dat het onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing heeft genomen zonder het verdere verloop van de thuissituatie op te volgen.

Het is immers zo dat de verstandhouding tussen moeder en zoon, de verzoeker, op heden veel beter is en dat mevrouw [S.I.] graag wilt dat haar zoon bij haar verblijft.

“Wij, de ouders van [M.O.] verzoeken u om onze beslissing om [M.] te repatriëren ongedaan te maken. Omdat [M.] nu eindelijk tot inkeer is gekomen en er duidelijk een verbetering is te zien in zijn gedrag. Na overleg met zijn familie hier en in Nigeria zijn wij overeengekomen om [M.] toch nog een laatste kans

te geven, zodat hij hier via onderwijs een volwaardig leven kan opbouwen. Gezien de huidige situatie in Nigeria zou het bijna onmenselijk zijn om hem terug te sturen, daarom verzoeken wij u a.U.b. om onze eerdere beslissing te annuleren, desnoods onder voorwaarden zodat [M.] niet zal hervallen in zijn foute attitude. (stuk 3)

De verzoeker woont sinds zijn aankomst bij zijn moeder op het adres 2030 Antwerpen,(...) (stuk 4, ingeschreven op hetzelfde adres als zijn moeder sinds datum van 31/03/2010).

4.2.3.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 8 E.V.R.M. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

4.2.2.1.

Er dient in eerste instantie nagegaan te worden of er een familie- en gezinsleven bestaat.

De verzoeker woont bij zijn moeder. De verzoeker vormt aldus onbetwistbaar een ware gezinscel met mevrouw [S.I.].

4.2.2.2.

Voor wat betreft de vraag of een inmenging in het recht op familie- en gezinsleven gerechtvaardigd is, is het belangrijk te bepalen of het in casu gaat om een eerste toelating dan wel een vraag tot voortgezet verblijf.

Er dient vastgesteld te worden dat het in casu gaat om een weigering van een voortgezet verblijf. Aan de verzoeker werd een verblijfsrecht toegekend, waardoor aan de verzoeker de kans werd gegeven zijn (gezins)leven alhier uit te bouwen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient bij een weigering van een voortgezet verblijf lid 2 van artikel 8 E.V.R.M. in overweging te worden genomen.

Geen enkele rechtvaardigheidsgrond voor de inmenging kan in casu weerhouden worden.

De verzoeker bouwde op een legale wijze zijn gezinsleven uit en krijgt uiteindelijk te horen dat hij zijn gezinsleven dient stop te zetten. Aangezien de inmenging in de uitoefening van het recht op gezins- en familielevens niet gerechtvaardigd is, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.

4.2.3.

Door het nemen van de bestreden beslissing schendt de Dienst Vreemdelingenzaken ook artikel 3 E.V.R.M.

In de brief van de moeder van de verzoeker dd. 3 oktober 2012 wordt verwezen naar de huidige situatie in Nigeria, die uiterst precair is.

Het Ministerie van Buitenlandse Zaken meldt het volgende op hun website:

"Sinds 2009 is de islamitische terroristische groep Boko Haram actief in het Noorden en het Centrum van het land, met inbegrip van de hoofdstad Abuja. De groep pleegt aanslagen (soms zelfmoordaanslagen) tegen kerken, hotels, bars, markten, kranten, politiekantoren en regeringsgebouwen. De bloedige aanslag tot nog toe had plaats in Kano, op 20 januari 2012 (185 doden). In augustus 2011 werd het VN-hoofdkwartier in Abuja aangevallen. Momenteel wordt er haast elke week minstens één aanslag gepleegd. Als gevolg van deze terroristische acties zijn er in een aantal noordelijke deelstaten en in het federaal district van Abuja zeer strenge politiecontroles. In sommige steden/staten werd zelfs een avondklok ingesteld. Het valt af te raden bepaalde plaatsen in het Noorden te bezoeken. De lijst volgt hierna. Ook in het uiterste Zuiden (o.m. Port Harcourt en het deltagebied van de Niger) zijn er nog ernstige veiligheidsproblemen."

(http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afrika/nigeria/ra_nigeria.isp, geconsulteerd op 29 oktober 2012)

In Nigeria heerst er naast de terreurdreiging veel etnisch geweld. Bij wijze van voorbeeld kan naar een recent incident verwezen worden:

"Bij de ontploffing van een bomauto in de buurt van een katholieke kerk in Nigeria zijn minstens acht doden gevallen, 145 anderen raakten gewond. Ook de kamikaze kwam om het leven. Bij vergeldingsaanvallen van de christelijke inwoners die volgden op de aanslag stierven zeker twee mensen, van wie er één levend in brand gestoken werd. De explosie deed zich voor tijdens de eucharistieviering in de wijk Malali in de noord-Nigeriaanse stad Kaduna. Die metropool was al meermaals het doelwit van aanslagen gepleegd door de radicaalislamitische groepering Boko Haram. Na de aanslag hebben christelijke inwoners van de stad met kapmessen ingehakt op vermeende moslims. Volgens een correspondent van het persbureau AFP staken woedende christenen ook een bestuurder van een

motortaxi levend in brand, nadat ze hem met benzine hadden overgoten. Eerst sloegen de aanvallers de man op een bromfiets, dan namen ze zijn voertuig af vervolgens gooiden ze de bromfiets op de man en ten slotte overgoten ze hem met benzine. De hulpdiensten bevestigden het overlijden van de man. Bij het geweld van Boko Haram in het centrum en het noorden van Nigeria vielen sinds 2009 al zowat 2.800 doden. Nigeria is het dichtstbevolkte land van Afrika met zijn 160 miljoen inwoners. Ongeveer de helft van de bevolking is moslim.

(<http://www.hln.be/hln/nl/960/Buitenland/article/detail/1524839/2012/10/28/Woedende-christenen-steken-man-in-brand-na-aanslag-op-kerk-in-Nigeria.dhtml>, geconsulteerd op 29 oktober 2012)

In de bestreden beslissing wordt op geen enkele manier de veiligheidssituatie in Nigeria beoordeeld.

Alhoewel het algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Nigeria uiterst slecht is, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit buiten beschouwing gelaten.

Aangezien de bestreden beslissing niet enkel de intrekking van het verblijfsrecht van de verzoeker inhoudt, doch ook een uitwijzingsbevel, mag het redelijkerwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht worden dat de uitwijzing afgetoetst wordt aan het risico op ernstige schade voor de verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt de formele motiveringsplicht en artikel 3 E.V.R.M.

4.2.5.

Uiteraard kan de verzoeker niet akkoord gaan met deze falende motivering."

2.10. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.11. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

(...)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;"

2.12. Kernpunt van de bestreden beslissing vormt de volgende feitelijke vaststelling: *"De moeder van betrokkene (mevrouw I.S.) verklaarde door middel van haar schrijven d.d. 31.05.2012 aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij geen werkelijk gezinsleven meer heeft met haar zoon, de heer O.M., dat zij op heden samenwoont met de heer C.F. op een ander adres, en dat zij er enkel nog voor zorgt dat haar*

zoon M. eten en drinken in huis heeft. Tevens wenst de moeder van betrokkene uitdrukkelijk dat haar zoon naar Nigeria terugkeert naar zijn biologische vader om daar zijn toekomst op te bouwen.”

Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Door te wijzen op een andersluidend schrijven van zijn moeder, dat hij bij zijn verzoekschrift voegt en dat blijkt te dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk tewerk ging toen zij de bestreden beslissing trof op grond van het in de bestreden beslissing vermelde schrijven van verzoekers moeder van 31 mei 2012. Dit schrijven bevindt zich in het administratief dossier. Hierin wordt als conclusie gesteld dat er *“gewoon geen normaal gezinsleven mogelijk (is)”*. De Raad kan niet besluiten tot de onwettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en waarover de verwerende partij derhalve niet beschikte op het ogenblik dat zij de bestreden beslissing trof. Verzoeker probeert het schrijven van verzoekers moeder van 31 mei 2012 te minimaliseren tot een *“momentopname”*, maar kan bezwaarlijk de verwachting koesteren dat de verwerende partij op het ogenblik van het ontvangen het betrokken schrijven dit gaat beschouwen als een *“momentopname”* waar geen verdere aandacht diende aan te worden besteed. Alleszins blijkt uit het betrokken schrijven niet dat het maar een *“momentopname”* zou zijn.

2.13. Het begrip “familie- of gezinsleven” is volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens: *“essentially a question of fact depending upon the real existence in practice of close personal ties”* (cf. EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 150). Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen. In casu dient de Raad vast te stellen dat verzoeker niet verder komt dan te stellen dat hij opnieuw bij zijn moeder woont. Verzoeker toont niet op concrete wijze aan dat de banden tussen hem en zijn moeder zodanig hecht zijn dat ze vallen onder de toepassing van artikel 8 EVRM. Van verzoeker die meerderjarig is en die een beslissing krijgt waarin wordt vastgesteld dat zijn eigen moeder verklaart dat er geen sprake meer is van een gezinsleven, kan verwacht worden dat hij indien hij overtuigd is van het tegendeel, dit uitvoerig uit de doeken doet, quod non. Uit niets blijkt dat er sprake is van nauwe en gevestigde banden.

2.14. Indien er toch van dient te worden uitgegaan dat verzoeker en zijn moeder een familieleven leiden in de zin van artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat in geval van een weigering van een voortgezet verblijf, wat in casu de bestreden beslissing is, het EHRM aanvaardt dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het zaak om na te gaan of een juist evenwicht bereikt werd tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

2.15. De bestreden beslissing is gegrond op artikel 11, §2, van de Vreemdelingenwet. In casu streeft de bestreden beslissing minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na, nl. de vrijwaring van ’s lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.16. Verzoeker is heden 19 jaar. Hij verblijft slechts sedert 2010 in het Rijk en heeft dus tot zijn 16^e levensjaar in Nigeria gewoond. Het blijkt niet dat verzoeker gedurende zijn verblijf van drie jaren in België alle contacten met het thuisland zou verloren zijn. Integendeel, in het in de bestreden beslissing vermelde schrijven van de moeder van 31 mei 2012 wordt gesteld dat verzoeker *“uren lang naar Nigeria belt”*. Verzoeker betwist de vaststellingen in de bestreden beslissing alleszins niet dat *“Zijn broer(s), zus(sen) en vader zich in zijn land van herkomst (Nigeria) bevinden en hij ondermeer nog contact met zijn vader heeft”*. Verzoeker toont met zijn voornamelijk theoretisch betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen zijn belangen enerzijds, die in se erin bestaan zich te

herpakken en een tweede kans te krijgen op een verlengd verblijf in België via zijn moeder die eerder uitdrukkelijk gesteld heeft dat er geen sprake is van een gezinsleven tussen haar en haar zoon en de belangen van de Belgische Staat in het kader van het doen respecteren van de openbare orde anderzijds, die erin bestaat de verblijfsreglementering te doen naleven.

2.17. Verwerende partij kan niet verweten worden in de bestreden beslissing niet te hebben geantwoord op de verwijzing door verzoekers moeder in de bovenvermelde brief van 3 oktober 2012 naar de huidige situatie in Nigeria. Deze brief dateert immers van na het treffen van de bestreden beslissing.

2.18. De Raad ziet voorts niet in waarom de verwerende partij in de bestreden beslissing ambtshalve dient te motiveren aangaande de veiligheidssituatie in Nigeria. Verzoeker houdt voor dat het *“algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Nigeria uiterst slecht is”*, maar hij toont niet in concreto op basis van rapporten aan dat dit zo zou zijn.

2.19. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift betreft een algemeen advies voor niet-ingezetenen en verzoeker kan er als onderdaan van Nigeria dan ook niet dienstig naar verwijzen om er een schending van artikel 3 EVRM aan te ontleen, te meer daar hij nalaat dit advies te concretiseren naar zijn situatie.

2.20. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zal terechtkomen in de metropool Kaduna in Noord-Nigeria waar er volgens het uittreksel uit een artikel dat gepubliceerd is op een website dat weergegeven wordt in het verzoekschrift, meermaals sprake is van etnisch geweld. Artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een verwijzing naar een uittreksel uit een artikel, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaat om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Verzoeker moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), quod non.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA